

Escola Mare de
Déu del Lledó

13ª Edició
JOCS FLORALS

Infantí!

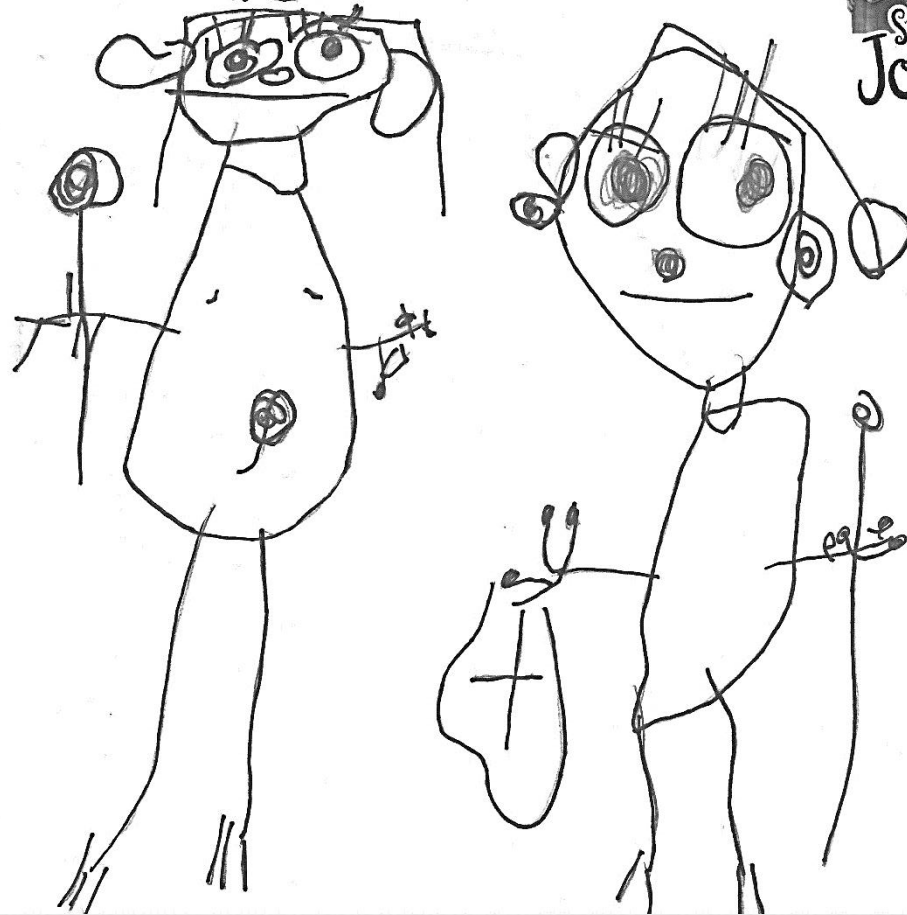
P3

JOCOS FLORALS 2023

P3A ANDREU VASCO

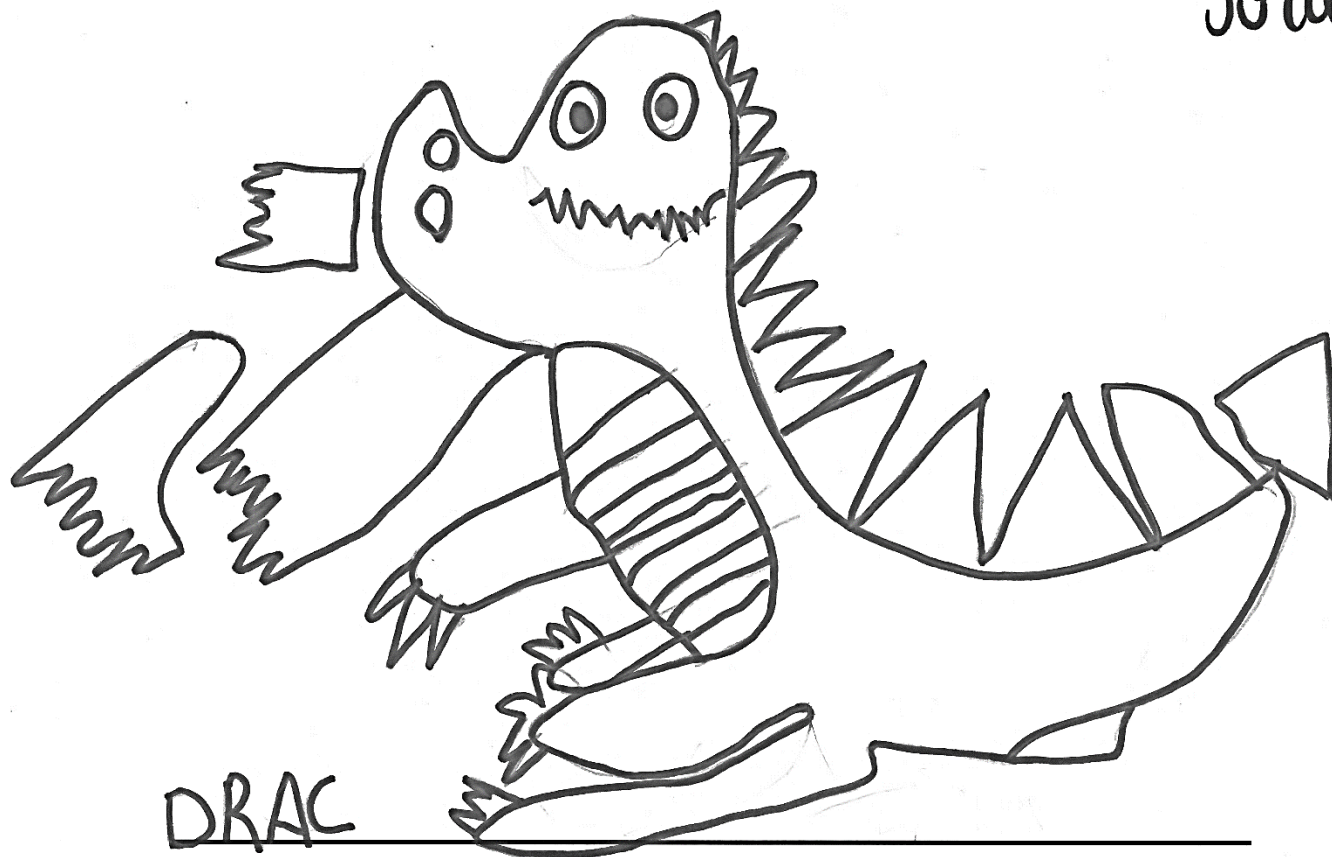
JOCOS FLORALS 2023

P3B MARTINA RUIZ

P4

JOC FLORALS 2023

DRAC

P4A ÀLEX ROMERO

JOCOS FLORALS 2023

PRINCESA

P4B ABRIL MESA

P5

JOCs FLORALS 2023

EL SANT JORDI ESTA MATAN AL DRAC

P5A DIANA IUHAS

JOCOS FLORALS 2023

EL DRAC ES MOLT ~~de~~ PODEROS

P5B KIEL DUQUE

TEMPS ERA TEMPS,
quan els ocells tenien dents...

Primària

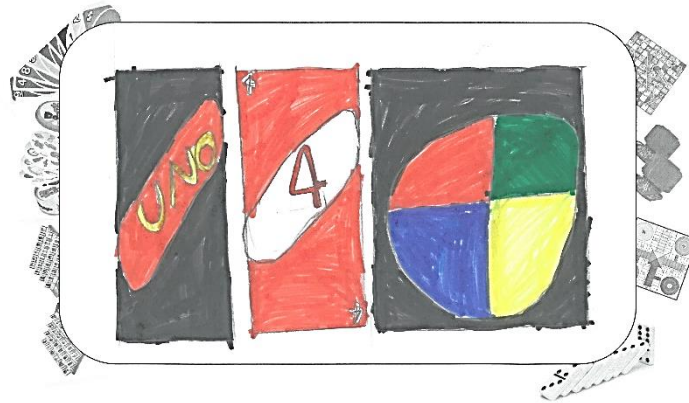
1r

Nom i cognoms:

Arlet Codina Arcoyo

RODOLÍ

Al joc de l'uno m'agrada un munt
perquè podem jugar més d'uno

1A ARLET CODINA

Nom i cognoms: Adriana Casañas Pérez

RODOLÍ

El Pío-Pío és un joc molt divertit
que juga des de petit.

1B ADRIANA CASAÑAS

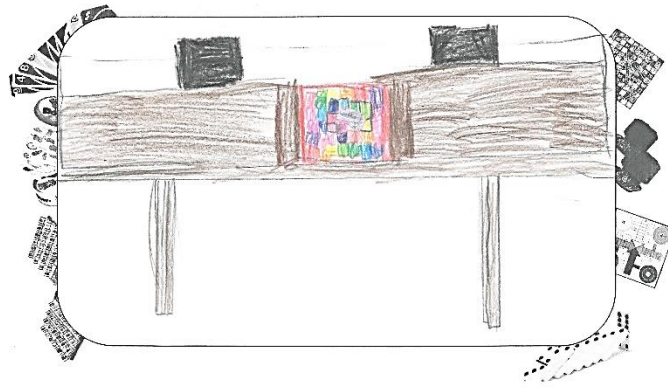
$2n$

Nom i cognoms: Neus Gómez Estrella

El meu joc preferit

El meu joc de taula preferit és el de Oca.

Perquè perquè és molt divertit i ja sempre jugo amb
Els jugo amb un dau un tauler i fitxes. A la meua lloc
caselles que diu el dau al tauler. Jugo amb el papà i la
mama, Jugo quan tinc temps.

2A NEUS GÓMEZ

Nom i cognoms: Pablo Esquitino

EL MEU JOC PREFERIT

El meu joc de taula preferit és el uno
perque poden jugar molts i pots
fer de tot: bloquea croça y i canviarle
el color, i tanbe perque podem jugar
en familia, i es molt chulo. Jugo a casa
i Jugo amb el Pare la Mare i la germana.
Hi ha moltes cartes de diferents
colors quan Jugo em sento alegre!

2B PABLO ESQUITINO

Nom i cognoms: Emma Aleu Medina

EL VIRUS

M'agrada perquè podem jugar amb família.

Jugo amb la mama i el meu germà.

Jugo el di de setmana.

Jugo al menjador de casa.

Em sento molt feliç.

2C EMMA ALEU

3r

LA PEÇA DESAPAREGUDA.

* Vet aquí una vegada en un poble molt molt vellot

Vivia la fesa Verda en una caseta petita com ella. La seva

Caseta era groga i per fora era blava i cada matinata

amava a jugar una partida a el treixis amb la seva

amiga era la fesa Vermella. Una matinata Va aparixer

Una fesa que no era ni blava ni vermella ni Verda multicolor

Vrillava tant fesa tant il·luminava tant que Va apertar a tatal ralle.

Despres Va atacar tatal les feses menys a la fesa Verda la mes violenta.

Una nit tan fosca Va aparixer la fesa Verda i Va veure a la fesa multicolor. Va

Veure que al riu la seva casa en estalon dormint les seves amigues s'i va despertar

i l'i Va fer una proposta fesa multicolor estas preparada per a la lluita??(SÍ)

Va arribar el gran dia amb la orquesta (3 2 1) He Haaa! Hoda! Na guanyaràs mas

fesa multicolor Auuuu! Na. Oms a comert me abria querido fesa Verda ton valenta

CONTE CONTA I CONTE ACABAT

3A MARIA MARZO

HE DE GUANYAR !

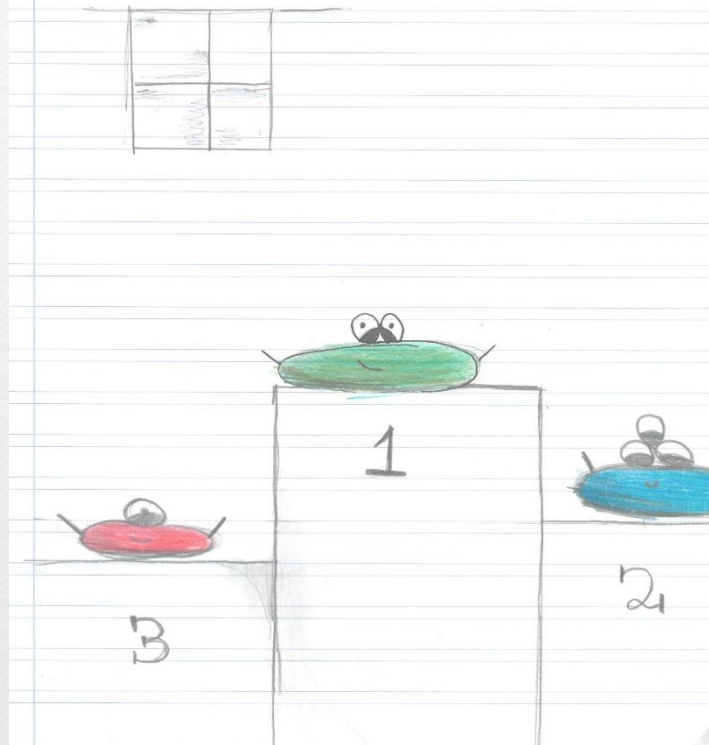
Hola em dic Green i sóc una pesa de patxis.
Avui toca jugar al patxis però és hivern, llavors
jugarem a casa i vull guanyar.

Vam començar a jugar i Blue m'estava
guanyant i jo era l'últim. Després anava Red,
però jo tenia que fer trapes per guanyar la partida.
Quan les vaig fer Blue ja havia guanyat la partida.
A la segona ronda el meu amic Dau va treure
un cinc, llavors em vaig moure cinc caselles, Blue
va treure un 3 i Red un 1.

Just en aquell moment em vaig donar
compte que sense fer trapes podia
guanyar la partida.

i aquest conte ens ensenya a que
sense fer trapes tot és més
divertit.

Martina Mariscal Rúa

3B MARTINA MARISCAL

4+

Dimarts 28 de Març de 2023

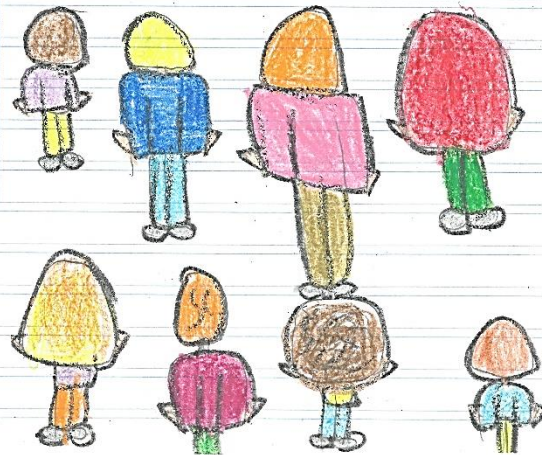
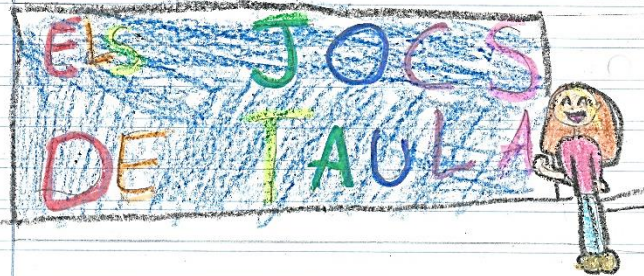
Títol: L'Internet

Fa molts i molts d'anys a l'any 1979 hi havia una nena que estava en un internat i a ella li agradava jugar a jocs de taula però a l'internat no la deixaven. llavors ella va dir: ja no aguanto ni cinc minuts més en aquest internat. M'escaparé!

Un dia va anar al lavabo i es va escapar per la finestra. Com va veure guardies, va tornar al lavabo i just en aquell moment estava passant un guardià. Ella era molt llesta i va agafar una cendra i la va posar al terra i el guardià es va caure. Ella es va donar compte que el guardià estava inconscient i llavors va agafar la roba del guardià i se la va posar. Quan per fi va escapar, va passar dia i nit estudiant els jocs de taula de tot el món. Quan va créixer va ser rica i va preguntar-se perquè doncs va fer els jocs més populars de l'època. Un dia es va adonar que l'internat on ella havia estat seguia existint. Ella indignada va anar a l'internat i va demanar a l'amo si podia donar una reunió als nens i nenes. L'amo com no era l'únic amo no coneixia a la noia i li va dir que sí. Ella va preguntar a cada nen i nena com era el seu dia a dia. Tots i totes van dir el mateix: Ens aixequem a les cinc del matí i comencem a estudiar tres hores cada matèria (Català, castellà, matemàtiques, etc.) Ella quan va escoltar tot això li va començar a la policia i van tancar l'internat.

Com ella va descobrir que als pares no els importava els nens i nenes, va decidir adoptar a tots els nens i nenes i els va explicar tot el que sabia. Tots i totes quan van créixer es van convertir en rics i riques pel mateix motiu. ELS JOCS DE TAULA, I així van passar els anys sent molt feliços. I comte contat aquest conte ja s'ha acabat.

Cristina Vynnyk

4A CRISTINA VYNNYK

Irune Maudet

29/3/2023

La vida de Fantasma

Hi havia una vegada una nena que va m'èixer folle i bonica. Li deien Fantasma perquè li agradava molt el joc del fantasma. Van passar els anys i quan ja tenia sis anys uns nens van començar a maltractar-la durant un temps. Per sort, va trobar amics que la van ajudar.

Va arribar Sant Jordi i els nens havien de fer una nedaació per a un concurs. Va guanyar el concurs de nedaació una altra nena i "la Fantasma" es va posar a plorar, però era tan fenta que es va asfegar molt, moltíssim i va continuar escrivint contes. Quan ja tenia 9 anys va dir al mestre que perquè escollia només un guanyador del concurs si tots els contes eren bonics. Tots van quedar boca oberts i tots i que no va guanyar el concurs d'aquell any estava contenta perquè una altra nena havia guanyat.

* Perquè agafar només un guanyador quan tots els contes són interessants a la seva manera, totes les històries són especials.*

4B IRUNE MAUDET

5è

El somni més espantós del món

Hi havia una vegada una nena que es deia Maria, i el seu millor amic que es deia Hugo.

Un dia l'Hugo es va quedar a casa de la Maria, i al matí va aparèixer un taulell de l'oca. Els nens molt espantats van començar a escoltar unes veus molt estranyes que deien: "Heu de jugar per tornar a casa, jugueu jugueu!", una darrera de l'altra, els nens molt espantats van començar el joc. Tenien un dau gegant, la Maria va llençar el dau i li va sortir un sis. Va avançar a la casella sis i va veure que hi ha havia una escala que la portava directament a la casella catorze però abans tenia que superar una prova que consistia en llençar el dau i treure un cinc si volia pujar, i només tenia un intent.

Va llençar i.... ¡un cinc! La Maria estava saltant d'alegria i la corda que tancava l'escala va desaparèixer, va pujar fins a la casella catorze.

Per mala sort de l'Hugo va treure un quatre i la casella quatre era una de les més perilloses: tenia que domar un lleó! L'Hugo va estar pensant com fer-ho i va arribar a la conclusió que tenia que aconseguir-ho si no volia quedar-se endarrerit de la seva amiga, llavors se li va ocórrer que podia agafar un lleó de peluix i tancar-lo a una caixa, així podria domar a un lleó. L'Hugo va aconseguir-lo i va avançar dues caselles.

Li tocava el torn a la Maria, va tornar a agafar el dau va llençar-lo molt alt i li va sortir un tres, quan anava caminant cap a la casella va veure un animalet de color blanc i quan estava més a prop es va adonar que era una OCA! i ... d'oca a oca tiro perquè em toca i va aconseguir avançar deu caselles de cop. Ara li tocava llençar a l'Hugo amb tanta mala sort que va caure a la casella de la PRESÓ i només s'obriren les reixes si aconseguia resoldre una endevinalla:

Voltes i voltes dono sense cansar-me, però si no bec, no trigo a aturar-me.
L'Hugo no parava de donar-li voltes a quina podria ser la solució però no se li ocorria res, cada vegada veia que la seva companya avançava i ell seguia dintre de la presó i per més solucions que deia les portes no s'obrien, estava molt desanimat, li demanava a la seva amiga que l'ajudés a sortir, però la Maria només pensava en la seva partida per poder guanyar.

La Maria estava tenint molta sort a la seva partida i només queia en les caselles bones, va trigar molt poc en arribar a meta. Quant a la Maria només li quedava una casella per arribar, va llençar el dau i va treure un sis. Oh, noi s'havia passat, ara tenia que retrocedir sis caselles amb tan mala sort que va caure a la casella de tornar a l'inici!

Pel contrari la sort de l'Hugo va canviar i va trobar la solució de l'endevinalla que era: MOLÍ D'AIGUA! i la porta de la presó es va obrir.

Des d'aquell moment va començar a treure bons números que el portava sempre a la casella de l'escala i de l'oca i això va fer que avances molt ràpid i gairebé estava arribant al final del joc.

Havia arribat a la casella noranta-nou i només li faltava treure un u i guanyaria la partida, va llençar el dau i.....1!. Havia aconseguit guanyar, estava molt feliç i saltava d'alegria! Al contrari la Maria estava plorant perquè sabia que li tocava quedar-se atrapada en el joc per sempre i el seu amic tornaria a casa seva.

Es va obrir una porta amb molta llum davant de l'Hugo, era la seva salvació. Però llavors va girar el cap i va veure a la seva amiga plorant i va sentir molta pena i es va ficar trist.

Ell va decidir que no deixaria a la seva amiga sola atrapada en el joc per sempre i no va voler sortir per la porta, encara que ella no l'havia ajudat a ell a sortir de la presó abans. La porta es va tancar i l'Hugo no va passar!

Els dos nens sabien que es quedarien per sempre al joc i no podrien tornar a casa amb els seus pares i es van ficar a plorar perquè tenien molta por, es van quedar dormits de tant plorar.

Quan es van despertar van veure que estaven al llit en l'habitació de la Maria on s'havien dormit.

Fi

Natalia Arlandis Alfonso
5è A

5A NATALIA ARLANDIS

Gabriel Bordera 5èB

En Cavallet i els escacs

Hola, em dic Cavallet! El meu germà lluita amb mi als escacs. Els nostres pares van morir fa temps per la reina negra. Quan els va matar van caure a terra i es van trencar. Tinc el record de cavalls d'escacs matant peons. Ara començarà la batalla! No conec res més que matar (és l'únic que em va ensenyar el meu pare). Bé, comença la batalla.

- Em toca a mi, vaig a matar un peó... Ja s'ha acabat la batalla, hem guanyat!

Sempre que ens guarden a la capsa ens posem a parlar i a celebrar. Ja sé que vosaltres pensareu què som cotorres, però ens agrada molt xerrar.

Aquesta vegada no ho vam celebrar tant, havíem guanyat però per poc. Els meus companys no feien més que protestar: que per què no havia mogut cap a l'esquerra, que per què no ha matat aquell peó, etc.

Nosaltres vivíem sota terra, amb les altres peces d'escacs. Estavem en pau amb les peces negres. Un dia, una peça negra va trencar l'estàtua sagrada del rei blanc. Llavors, des d'aquell dia les peces blanques i les peces negres estem en guerra. Ens barallem tant que un dia ens va pillar el nostre amo.

Jo creia que tot a la vida era matar, fins que un dia vaig caure del taulell. Una peça negra em va preguntar si estava bé (i ja sabeu que jo soc blanca). Em vaig estranyar molt fins que ho vaig veure clar. Tots som iguals!

Durant segles ens havíem barallat per una maleïda estàtua que podríem haver fet moltes vegades. Vaig anar a dir-los el que jo pensava, però em van dir que estava boig.

Llavors, vaig pensar que si els hi deia a les peces negres, podien fer bandera blanca i ser amics. No ho vaig dubtar, els hi vaig dir i finalment els hi vaig convèncer, però de mala gana.

Quan les peces blanques van veure la bandera blanca no s'ho van creure, i el primer que van dir va ser:

- Segur que és una trampa! - van exclamar les peces blanques.

Però en mirar bé, van poder veure just el que jo veia, i una d'elles va dir a la resta:

- Tens raó! Aquest nen sí que en sap!

Des de llavors tots van ser amics.

Fi

5B GABRIEL BORDERA

DRACS I CASTELLS

Hi havia una vegada quatre amics juganers que es deien Jordi, Marc, Aina i Sara. Un dia, la colleta va quedar per jugar. El germà de l'Aina, col·leccionava jocs de roll i van decidir jugar a un que es deia "dracs i castells". Els nens van anar a l'habitació de l'Aina per jugar, van triar els seus personatges i ja estaven preparats. En Jordi va triar el cavaller, en Marc va triar el príncep, l'Aina una elfa i la Sara una fada. L'Aina va llançar els daus i el taulell va començar a brillar i tremolar. Els nens van veure una llum molt brillant i quan va parar es van trobar en un bosc espès i amb uns arbres molt alts.

- On som? - va preguntar la Sara.

- Sou al bosc dels animals fantàstics - va respondre una veueta. En aquell moment un colibrí amb les ales de plata va sortir del bosc.

- Sóc el colibrí Silver, el guia del bosc.

- Encantada, jo em dic Aina i ells són la Sara, en Marc i en Jordi - va dir l'Aina.

- Ens ajudes a sortir del bosc? -va dir en Marc

- Sí, seguïu-me - va contestar en Silver.

Els nois passejaven pel bosc i es van adonar que eren dins del joc! Quan eren a mig camí, dos ogres es van posar al davant bloquejant el pas.

- Cavaller! Salva'ns dels ogres! - va dir en Silver.

El Jordi es va mirar el cinturó i portava una espasa d'or i plata. La va desembainar i va tombar els dos ogres a terra. Van continuar caminant fins que van sentir uns sorolls que venien d'una cova. Van entrar i van trobar un mag que semblava mil·lenari. El mag els va veure i va recitar un vers:

- Si l'ordre voleu tornar, la gemma del dimoni haureu de robar

- Robar? - va dir en Marc.

- Vol dir tornar, està una mica marejat- va dir en Silver.

Els nois van entendre tot el que passava. El dimoni va robar la gemma i amb la seva pèrdua els habitants del regne estaven desorientats.

- Només hem de tornar la gemma- va dir en Jordi.

- No és tan fàcil - va dir el Silver.

-Silver, fes-nos un dibuix del castell i Jordi, vés pensant maneres d'entrar- va dir l'Aina.

Li va dir al Jordi perquè ell entrava i sortia de l'escola sense que ningú el veies. Van estar hores pensant i ja tenien el pla. En arribar al castell van entrar per la porta darrere i van travessar les mil sales en busca de la gemma. Van trepitjar una rajola i una gàbia els va caure a sobre. La Sara va tenir una idea molt bona:

- Silver utilitza el bec per obrir el candau - va dir.

- Bona idea! - va respondre el Silver. Van sortir de la gàbia i van anar cap a la sala del tresor. En entrar van veure la gemma en un pedestal i la van agafar. El castell va començar a tremolar i van sortir corrents abans que tot caigués sobre d'ells. Van sortir sans i estalvis i li van tornar la gemma al mag. En aquell moment la llum del principi va tornar a brillar i quan van obrir els ulls tornaven a ser a l'habitació. Els nois van tirar el joc al riu per no veure'l mai més. Un dia uns nens que passejaven per allà van trobar el joc i el van agafar, però això és una altra història.

FI

5C ANNA CIURANA

6è

El joc en la vida real

Hi havia un vegada un grup de nens que estaven jugant al codi secret. En aquell moment estava plovent molt fort. De sobte, va caure un llamp a la teulada de la casa. I en aquell instant ,van aparèixer en un museu els tres nens que es deien Marc, Dídac i Biel. Es van quedar molt sorpresos. Hi havia una carta davant seu i la van agafar i la van començar a llegir en veu alta. La carta deia:

"Dídac, Biel i Marc: llegiu molt atentament aquesta carta. Esteu en un joc, però en comptes de jugar amb un tauler, jugareu vosaltres. Si no m'enteneu, aixequem la capsa que teniu davant."

Els van decidir aixecar la capsa que tenien davant. Quan la van aixecar, va començar a sonar una veu molt estranya. La veu deia:

"Hola Biel, Marc i Dídac, ja veig que no heu entès el que deia a la carta, doncs jo us ho explicaré millor: vosaltres esteu en un museu abandonat i heu d'intentar sortir d'aquí, però, no serà gens fàcil. Tindreu moltes proves! Teniu 40 minuts per poder sortir d'aquest maleït museu."

Va començar el compte enrere, ells van anar cap a la porta on hi havia el número 1. Van entrar-hi i hi havia làsers, que si els tocaven, es descomptaven 3 minuts del temps.

En Marc va passar sense tocar cap làser. En Dídac va tocar 1 làser i per últim, el Biel, va passar sense cap problema.

I així passaven de la porta 1 a la 2 i cada cop que passaven la prova, en cada porta hi havia una prova diferent. I així fins que van arribar a la 97 i els quedaven 7 minuts per poder arribar a la 100.

En Dídac estava molt preocupat. Va tornar a sonar la veu i els va dir que els hi quedaven 6 minuts. Van passar la 97 i la 98 molt ràpid. Van arribar a la 99 i els faltaven 3 minuts. En Marc va passar rapidíssim, en Biel també, i al Dídac li va costar, però va passar. La 100 era la més difícil però la van passar sense cap mena de problema. Van arribar a la porta final. La van obrir i van rebre un trofeu!!! FELICITATS!!!

6A ISONA ROSSELLÓ

ELS ESCACS

En Martí estava superemocionat, aquella nit era la nit de les Històries. Quina fantàstica faula li explicaria l'avi Miquel?

-Avi, -va preguntar quan l'àvia el va acurruca- quina història ens explicaràs a l'àvia i a mi aquesta nit?

-Encara res, que no t'has begut la llet, nen entremaliat!- va exclamar mentres es feia un tip de riure-Molt millor.

-Yup! Quina història ens explicaràs avui?

-Shht! Que comença. -Va dir l'àvia

Fa tant de temps que els avis dels avis dels meus avis encara no havien nascut, hi havien dos regnes que estaven en guerra. Un era el rei blanc i l'altre, el rei negre. Quan a guerra va acabar, 10 anys després, els reis van decidir fer un joc d'estratègia, on les peces serien representacions dels personatges de la batalla. Primer van fer el rei, una peça que no es podia matar, només podies amenaçar, perquè que és millor, un rei mort o una recompensa per ell? Després van decidir fer la dama, una peça que es podia moure en totes direccions i, sabent moure-la podia ser clau en la victòria, tal com havia sigut a la batalla. Les torres, inspirades en forts portàtils, tenien la mobilitat limitada, és a dir, no es podien moure en diagonal. Els elefants, anomenats alfils, només es podien moure en diagonal, més tard es van canviar per un obisp. El cavall es mou en L i pot saltar peces amb la seva poderosa força a les potes. El peó és la peça més simple i a la vegada amb més oportunitats, van decidir que, com va passar a la guerra, si arribava al final, es convertiria en la peça que volgués, menys en un rei. El tauler seria de 64 caselles, els anys dels reis quan el van inventari per últim només quedava el nom: els Escacs

-Què guai! Demà podrem jugar als "Escacs"?

-És clar, però ara, a fer nones!

-D'acord

-Sempre li agraden les històries que li expliques -va dir l'àvia.

-Sí... Ja són les onze? Si encara no he sopat!

Héctor Serrano Torres
6è B

6B HÉCTOR SERRANO